

ONNI

Se tulee niin kuin kuiskaus,
joka sähkönä värähtää jäsenestä jäseneen.
Se on kohta niin kuin huikaisevan kirkas sävel,
joka polttavana riemuna imeytyy vereen.
Sydämen ovelle tullessaan
se kumahtaa kuin portinkolkutin.
Kynnyksen yli se astuu kaikuvin askelin.

Ja samassa joku,
joka siellä sisällä istui ja odotti,
vavahtaa niin kuin täyttymyksen edessä
ja sytyttää kaikki kynttilät palamaan
ja panee piikansa
vieraalle verhoksi kutomaan
sinisintä silkkiä
aavistusten arimmista rihmoista.

Toisen se lähettää
tuliaismaaljaan tyhjentämään
kaiken keväisenä mahlana kertyneen
ihmeellisen ikävän,
kolmannen käskee
kaikkia ilon käkiä kukuttamaan

Mutta itse se on kynnyksellä vastassa,
syleilyvalmiina käsivarret.
Tulijan se taluttaa sisimpään saliinsa
varta vasten varatulle istuimelle.

Uuno Kailas (1901 – 1933)